

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: V. M.
bytem X

zast. advokátem Mgr. Miroslavem Michajlovičem
sídlem Masarykovo nám. 128/3, 767 01 Kroměříž

proti

žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č.j. KUZZL-28029/2019, sp. zn. KUSP-87043/2018/DOP/Gr,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č.j. KUZL-28029/2019, sp. zn. KUSP-87043/2018/DOP/Gr (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend, ze dne 24. 10. 2018, č. j. MMZL 082460/2018, sp. zn. MMZL-140400/2017-LG-PŘ-OOSA-5222/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“) a z přestupku podle § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o pojištění“). Těchto přestupků se měl dopustit tím, že v sobotu dne 21. 10. 2017, v 8:58 hodin v obci Velký Ořechov ve směru jízdy od obce Dobrkovice k místní prodejně Coop neměl jako řidič blíže specifikovaného motorového vozidla za jízdy na vozidle rozsvícená obrysová a potkávací světla. Při následné kontrole hlídkou Policie ČR (dále jen „policie“) nepředložil na výzvu policistů ke kontrole řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu a odmítl se na výzvu policisty podrobit vyšetření ke zjištění, zda nebyl při řízení vozidla ovlivněn alkoholem. Tímto jednáním měl porušit § 32 odst. 1, § 6 odst. 8 ve vazbě na § 6 odst. 7 písm. a) a b), § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a § 17 odst. 1 zákona o pojištění. Za přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 28 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně zrekapituloval obsah správního spisu a poté přistoupil k posouzení odvolání. Nejprve se vyjádřil k otázce dokazování v odvolacím řízení (uvedl důvody, proč nebylo možné vyslechnout manželku žalobce, shrnul obsah komplexního návrhu žalobce na provedení dalších důkazů) a podrobně se věnoval otázce, zda žalobce byl řidičem motorového vozidla, kterou vyhodnotil tak, že tato skutečnost byla dostatečně prokázána. Dále se žalovaný věnoval jednotlivým přestupkům, které byly žalobci kladeny za vinu, a vypořádal jednotlivé odvolací námitky.

II. Žaloba

4. Žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. V žalobě namítal následující pochybení:
5. a) Nesprávné hodnocení důkazu videozáznamu, na němž žalobce „neodmítá“ podrobit se zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu. Zákon nestanoví hranici pro změnu postoje kontrolované osoby při měření alkoholu v dechu a krvi a lze se domnívat, že touto hranicí je formální ukončení všech úkonů policejního orgánu. Žalobce svůj postoj změnil dříve, ještě v průběhu sepisování úředního záznamu a nic objektivně nebránilo provedení tohoto úkonu; účelovost jednání žalobce tedy nebylo možné dovozovat. Policejní orgán měl zkoušku provést, pochybil, pokud tak neučinil, a minimálně v tomto rozsahu je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
6. b) Nedostatečné prokázání skutečnosti, že žalobce vozidlo řídil. Svědectví policistů považuje žalobce za nedostačující, neboť jejich výpovědi považuje za rozporné. Žalobce od počátku tvrdí, že nebylo objektivně možné, aby jej policisté viděli vystupovat z vozidla a nemohli jej ani vidět řídit. Podle žalobce došlo k pochybení, pokud nebylo vyhověno jeho důkaznímu návrhu na zajištění údajů z GPS vozidla policejního orgánu.
7. Za nepodloženou považuje argumentaci žalovaného v bodě 43 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zde tvrdí, že danou trasu od kostela (místo stání policejní hlídky) po zastavení u vozidla žalobce zvládlo služební vozidlo policie řádově asi za 6-8 sekund. Na jiném místě rozhodnutí (bod 26) pak přináší další úvahy o rychlostech vozidel a dojezdech, které žalobce považuje za nepřezkoumatelné. Čas dojetí je dle žalobce několikanásobně delší, což žalobce ověřil osobní rekonstrukcí na místě samém s různými vozidly. Žalobce byl v dobré víře v to, že tento důkaz (GPS údaje ze služebního vozidla Policie ČR z daného dne a časového úseku) bude ve správním řízení zajištěn. Byl-li tento důkaz odmítnut pro jeho technickou náročnost s odůvodněním, že popis události plyne ze svědecké výpovědi policistů, žalobce s tím nesouhlasí. Podle žalobce nebyl respektován rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30, na nějž žalovaný sám odkázal. Pohyb vozidel na dané trajektorii by mohl rozkrýt znalecký posudek z oboru dopravního inženýrství. Uvedené důkazy žalobce navrhuje k provedení a zajištění ve smyslu § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.
8. c) Absence rozhodnutí o podjatosti úřední osoby. V průběhu odvolacího řízení podal žalobce námitku podjatosti Mgr. G. Žalovaný na s. 7 napadeného rozhodnutí uvedl, že tuto námitku neřešil, neboť věc převzala jiná úřední osoba. Tento postup je v rozporu s § 14 odst. 3 správního řádu, a proto je celé řízení zatíženo vadou, pro kterou je nutno napadené rozhodnutí zrušit.
9. d) Vady v hodnocení důkazů. Ve vztahu k úřednímu záznamu ze dne 21. 10. 2017 žalobce uvedl, že údaje zde uvedené (čas výjezdu, čas dechové zkoušky) správní orgány rozporují. Dále popsal situaci na místě, jak se podle jeho názoru udála. Hodnocení události Mgr. V. G. využívá nepravdivých konstrukcí. Žalobce rovněž namítl, že měl být proveden výslech faráře M. V. Dále žalobce rozebral jednotlivé části napadeného rozhodnutí, jímž chtěl poukázat na nepřiměřené hodnocení důkazů v jeho neprospěch.

10. e) Podjatost Mgr. V. G. a nevhodné jednání úřední osoby. Podle žalobce tato osoba rozhodovala s jediným cílem, a to potvrdit devastující pokutu a zákaz řízení, neboť je to v zájmu jeho zaměstnavatele. Tomu nasvědčuje tendenční snaha fabulovat, přinášet zavádějící tvrzení a urážet žalobce (k tomu žalobce odkázal na konkrétní části napadeného rozhodnutí).

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že ke zrušení napadeného rozhodnutí není důvod. K námitkám ad a) odkázal na s. 9 prvostupňového rozhodnutí a bod 40 napadeného rozhodnutí. Žalobce se opakovaně odmítl podrobit odbornému vyšetření na přítomnost alkoholu v dechu a až při závěrečném čtení vypsání tiskopisů uvedl, že se „jako chodec“ podrobí dechové zkoušce a že ji neodmítá. Podle žalovaného se žalobce měl podrobit úkonu na základě (opakované) výzvy policisty, a to bezprostředně po výzvě. Řádně formulovanou výzvu žalobce ignoroval a úmyslně ji odmítl. Skutečnost, že žalobce začal v závěru celého zákroku vykřikovat, že „neodmítá“, což bylo až v době, kdy již byly všechny protokoly s popisem události policisty vypsány, nevylučuje protiprávnost jeho jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 5 As 34/2007-66).
12. K námitkám ad b) žalovaný odkázal na body 19 – 27 napadeného rozhodnutí, z výpovědi policistů jasně plyne, že viděli vozidlo zastavovat a viděli žalobce vystupovat ze dveří řidiče, přičemž jeho manželka seděla na sedadle spolujezdce. K neprovedení důkazu pomocí GPS souřadnic vozidla policie žalovaný odkázal na s. 11 prvostupňového rozhodnutí a bod 43 napadeného rozhodnutí. Za situace, kdy se správní orgány zcela opřely o výpovědi policistů a tento krok řádně odůvodnily, bylo časově i technicky náročné provádění důkazu záznamem GPS nadbytečné. Žalovaný přezkoumatelně odůvodnil, proč se přiklonil k verzi události tak, jak ji prezentovali policisté (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 – 30, ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009 – 99, a ze dne 25. 11. 2013, č. j. 7 A 82/2002 – 40, č. 330/2004 Sb. NSS).
13. K námitkám ad c) žalovaný uvedl, že úřední osoba Mgr. G. v době, kdy se měla námitka podjatosti řešit, ukončil svůj pracovní poměr zaměstnance správního orgánu a jeho agendu převzala jiná úřední osoba. Správní orgán tak neměl o kom rozhodovat. Skutečnost, že o jeho námitce nebylo rozhodnuto formálně dle ust. § 14 odst. 3 správního řádu, proto není důvodem pro zrušení rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013 – 35).
14. K námitkám ad d) žalovaný poukázal na výpovědi policistů, z nichž plyne, že stáli s vozidlem otočení přední částí k silnici. Nikde se nehovoří o tom, v jaké pozici byli k předmětnému kontejneru, který nemá takové rozměry, aby bránil ve výhledu do křižovatky. Jeho šířku lze jen odhadovat, nicméně z fotodokumentace pořízené žalobcem plyne, že nezasahuje ani do poloviny plochy, kde stáli policisté. Z této fotografie nelze dovozovat, že policisté neměli řádný výhled, spíše naopak. Žalobci se stěžejní důkazy v této věci, tj. výpovědi policistů, zpochybnit nepodařilo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35). Tvrzení žalobce, že policisté na něj čekali záměrně, nemá reálný podklad, policisté prováděli dozor a reagovali na vozidlo, na němž nebylo rozsvíceno stanovené osvětlení.

15. Fotografie ze stránek www.mapy.cz je v napadeném rozhodnutí uvedena pro představu výhledu do křižovatky ve směru od stanoviště policistů, nejedná se o pohled ze stanoviště policistů. Žalovaný k tomu nabídl ze stejného zdroje fotografii s přesnějším pohledem do křižovatky, ve směru přibližného výhledu policistů. Pokud žalovaný uvedl, že „skutečnost, že policisté neuvedli, že by vyjeli výrazně vyšší rychlostí, neznámá, že tak neučinili“, nejedná se o fabulaci, nýbrž o reakci na odvolací námitku žalobce. Pokud žalobce uváděl, že oba policisté znali jeho i jeho manželku, žalovaný reagoval, že policista jedná denně s mnoha lidmi a přesto nelze konstatovat, že je všechny osobně zná. Z videozáznamu plyne, že se policisté chovali korektně a žádná osobní zášť či pomstychtivost, kterou naznačuje žalobce, se zde nevyskytovala. Samotná okolnost, že se obviněný a zasahující policisté mají znát, nemůže být objektivním důvodem pro zpochybnění věrohodnosti svědectví policistů.
16. K fotografiím na s. 10 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že první z fotografií dodal žalobce správnímu orgánu, nejedná se o výstřížek z videa provedený žalovaným, tím je až druhá fotografie manželky žalobce. Fotografie je součástí spisu pod názvem „Místo kde stála policie bezprostředně po skončení zásahu foceno.png“. K námitce žalobce, že žalovaný jako důkaz vystříhl z videa část, kdy jeho žena stojí u pravých dveří, což má prokazovat, že seděla na místě spolujezdce, žalovaný uvádí, že žalobce vytrhává části napadeného rozhodnutí z kontextu. Žalovaný uvedl, že lustrace manželky žalobce proběhla u dveří spolujezdce, což potvrzuje sdělení policistů, že zde také při jízdě seděla. Důkazem je výpověď policistů, nikoliv tato fotografie. Pokud žalobce namítá, že mohl policejní vozidlo vidět pouze od obchodu, z vozidla nikoliv, žalovaný tvrdí opak, protože na chodník u obchodu není z místa, kde stáli policisté s vozidlem, vidět (místo, kde stál žalobce na záznamu, je za stromem či keřem).
17. K námitkám ad e) žalovaný odmítl nařčení žalobce. Žalobce neuvedl, jak by potvrzení prvostupňového rozhodnutí přispělo chodu Krajského úřadu Zlínského kraje, zvláště pak za situace, kdy příjem z této konkrétní pokuty plyne do pokladny Magistrátu města Zlína. S odkazem na § 14 odst. 1 správního řádu žalovaný uvedl, že pracovníci žalovaného nemají k žalobci žádný vztah, nemají žádný osobní zájem na výsledku řízení a neúčastnili se projednávání v této věci na jiném stupni. Nelze ani usuzovat na případné jiné skutečnosti, které by nasvědčovaly jejich vyloučení nebo ovlivňování.
18. Podle žalovaného nemá námitka podjatosti smysl, bylo-li již ve věci rozhodnuto, a je opožděná. Podjatost úřední osoby nelze dovozovat jen z toho, že úřední osoba vydala jménem správního orgánu rozhodnutí, které mu nevyhovuje. K námitce systémové podjatosti žalovaný odkázal na § 14 odst. 2 správního řádu.
19. Ke konkrétním důvodům, ze kterých žalobce dovozuje podjatost úřední osoby, žalovaný uvedl, že skutečnost, zda paní L. Š. byla či nebyla v době projednávání věci manželkou žalobce, nemá žádný vliv na skutek, jehož se žalobce dopustil. Úřední osoba vzhledem k tomu, že žalobce má jiné příjmení než jeho žena, a že po celou dobu hovořili o svatbě, ke které mělo teprve dojít, dovodila, že manželé v této době ještě nebyli. Jedná se však o detail, který s projednávanou věcí nemá nic společného. K argumentaci nízkým příjmem žalobce a k poukázání na jím použitý telefon žalovaný uvádí, že žalobce vytrhl větu z

kontextu, a proto dává jiný význam, než v rámci celého odstavce. Žalobce žádným relevantním způsobem svou finanční situaci nedoložil a žalovaný se ve zbytku odkazuje na bod 47 napadeného rozhodnutí.

20. Pokud žalobce namítl, že „referent vybočil z mezí slušného chování a vystupování správního orgánu a podpořil podezření ze své podjatosti“ tím, že poukázal na změny ve výpovědi žalobce a na skutečnost, že až později předložil svůj příběh, žalovaný uvedl, že poukaz na tuto skutečnost není v rozporu s etikou, zásadami slušného chování ani vystupování správního orgánu. Naopak bylo povinností žalovaného přihlédnout k procesní strategii žalobce, který verzi svého příběhu uvedl až potom, co se seznámil s výpověďmi zasahujících policistů. Pokud žalobce svoji verzi události považuje za pravdivou od prvopočátku, mohl ji uplatnit bez postranních úmyslů již v prvotní fázi komunikace se správním orgánem bez ohledu na obsah a znalost později provedených důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 83/2013-60, bod 42, či rozsudek ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47). Další námitky žalobce jsou věty vytržené z kontextu a žalovaný odmítá jakoukoliv podjatost úřední osoby.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

21. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku, společně s úředním záznamem ze dne 21. 10. 2017 zpracovaným prap. L. M., fotografickou dokumentací, fotokopii ověřovacího listu analyzátoru alkoholu v dechu ze dne 28. 3. 2017, protokol o zkoušce analyzátoru ze dne 13. 9. 2017, evidenční karta řidiče, výzva policie ze dne 21. 10. 2017 k provedení orientačního vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem nebo jinou návykovou látkou se záznamem, že se žalobce odmítá podepsat, úřední záznam o kontrole řidiče ze dne 21. 10. 2017 a DVD v obálce s názvem „M. – odmítnutí“, na němž je zachycen průběh jednání žalobce s policisty.
22. Po předání věci místně příslušnému orgánu (Magistrát města Zlín) došlo dne 8. 11. 2017 k pověření Mgr. L. G. k provádění úkonů ve správním řízení, žalobci bylo oznámeno zahájení řízení a došlo k jeho předvolání jakožto obviněného k ústnímu jednání. Jednání proběhlo v náhradním termínu dne 26. 3. 2018 za účasti žalobce, z protokolu o jednání vyplývá, že žalobce byl seznámen s obsahem spisového materiálu a je v něm zachycena výpověď žalobce k otázce správního orgánu, co na místě viděl a slyšel a jaké bylo jeho počínání související s celým incidentem. Ve spise jsou dále obsaženy výpovědi policistů npor. Mgr. J. M. a prap. L. M., které byly provedeny za přítomnosti žalobce a jeho právního zástupce. Oba policisté v rámci výslechu zakreslili pozice jednotlivých aktérů před a při kontrole do mapy, žalobce po výslechu policistů navrhl předvolání své manželky paní L. Š. k výslechu, k prokázání nestandardního místa kontroly navrhl výslech svědka M. V. (faráře) a požádal o zajištění GPS údaje ze služebního vozidla k prokázání pohybu policejního vozidla. Poté, co správní orgán prvního stupně žalobce vyrozuměl o ukončení dokazování a poučil jej o možnosti nahlédnout do spisu a navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, zaslal žalobce závěrečný návrh, včetně DVD s fotografiemi a videozáznamy. Dne 13. 9. 2018 byl žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.
23. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání dne 7. 11. 2018, které následně ještě doplnil dne 8. 11. 2018. K návrhu žalobce byla předvolána k výslechu L. Š. před

správním orgánem prvního stupně. V reakci na vyrozumění o konání ústního jednání, na němž měl být proveden důkaz svědeckou výpovědí, zaslal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce námitku podjatosti ve vztahu k úřední osobě (Mgr. G.) a vyjádření k řízení. Ve správním spise je dále obsaženo pověření k provádění úkonů ve správním řízení ze dne 7. 3. 2019, jímž je v této věci pověřen Bc. V. M. Tato úřední osoba následně opětovně předvolala L. Š. k podání svědecké výpovědi. V reakci na toto předvolání zaslal právní zástupce žalobce správnímu orgánu lékařskou zprávu ze dne 29. 3. 2019 MUDr. H. z ordinace psychiatra, následně se z jednání omluvil též žalobce i jeho právní zástupce. Dne 8. 4. 2019 zaslal právní zástupce žalobce správnímu orgánu „doplnění vyjádření a komplexní návrh na provedení důkazů v tomto řízení“. Následně byl správní spis vrácen žalovanému pro účely rozhodnutí o odvolání a došlo k vydání napadeného rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a že se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
25. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bylo rozhodnuto bez nařízení ústního jednání.
26. Ad a) žalobce namítal, že se zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu podrobit neodmítal. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu (tj. zákonem č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek) ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Pokud se řidič v rozporu s tímto ustanovením odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, dopustí se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.
27. Jak vyplývá ze zákona č. 65/2017 Sb. (§ 20 - § 22), rozlišují se dva druhy vyšetření, a sice vyšetření orientační a odborné lékařské vyšetření. Důvodem k provedení těchto vyšetření je vždy důvodné podezření, že konkrétní osoba (mj.) pod vlivem alkoholu vykonává nebo vykonávala činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo jiné osoby nebo poškodit majetek. Existence důvodného podezření, které je podmínkou provedení vyšetření, v této věci zpochybňována nebyla (správní orgán prvního stupně se touto skutečností podrobně zabýval na s. 12 – 13 prvostupňového rozhodnutí), zpochybňována byla skutečnost, že se žalobce odmítl podrobit vyšetření (ve smyslu zákona č. 65/2017 Sb.), zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem, v čemž bylo spatřováno naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.
28. K tomu lze uvést, že žalovaný k obdobné odvolací námitce argumentoval v bodech 38 - 40 napadeného rozhodnutí. Podstatu této argumentace lze potvrdit a přijatý závěr aprobovat, přičemž není nutné zde podrobně rekapitulovat to, co již bylo žalobci podrobně vysvětleno v napadeném rozhodnutí. Jak vyplývá z popisu skutkových okolností, jež jsou zachyceny v podkladech správního spisu, žalobce se podrobil orientační zkoušce na

přítomnost alkoholu v dechu na přístroji Dräger 7510, která vyšla pozitivní. Vzhledem k této skutečnosti a vzhledem k tomu, že v rámci orientační zkoušky není zjišťována přesná hladina alkoholu, žalobce byl vyzván k provedení odborné dechové zkoušky na alkohol, tj. k orientačnímu vyšetření ve smyslu č. 65/2017 Sb., což odmítl. Tato skutečnost je prokázána shodnou výpovědí policistů, kteří popsali, že po provedení orientační dechové zkoušky se žalobce odmítl podrobit odborné dechové zkoušce. Proto došlo k vyplnění formuláře, založeného ve správním spise, na němž je písemně zachycena výzva k podrobení se vyšetření a záznam o tom, že se žalobce odborné dechové zkoušce odmítl podrobit a odmítl se podepsat. Do úředního záznamu pak žalobce sám vypsál (jak je zachyceno na záznamu z kamery pořízené policisty), že byl „zastaven policií jako chodec, velká mlha, déšť, policie tvrdí, že mě na vzdálenost asi 300 m viděla řídit“, podepsat se však odmítl.

29. Žalobcem odkazovaný důkaz videozáznamu, na němž žalobce poté, kdy byl ze strany policistů opakovaně vyzván, aby se orientačnímu vyšetření podrobil, hodnotil žalovaný konkrétně v bodě 40 napadeného rozhodnutí a krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Pokud byla změna postoje žalobce hodnocena jako obstrukční, odpovídá to celkovému průběhu komunikace mezi policisty a žalobcem, jak je zachycena na videozáznamu. Po opakované neúspěšné výzvě, aby se žalobce jako řidič vozidla podrobil orientačnímu vyšetření poté, kdy původně provedená orientační zkouška vykazala pozitivní výsledek na přítomnost alkoholu v dechu, došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Pokud se žalobce na výzvu policisty odmítl orientačnímu vyšetření podrobit, měl si být vědom negativních následků z tohoto postoje plynoucích.
30. Pozdější změnu postoje žalobce, který by se – jak je zachyceno na videozáznamu - nakonec orientačnímu vyšetření podrobil „jako chodec“ nelze ani podle krajského soudu považovat za skutečnost, která by závěru o naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku bránila. Žalobce porušil svoji povinnost podrobit se k výzvě policisty orientačnímu vyšetření za účelem zjištění obsahu alkoholu v dechu, přičemž o pravomoci policistů takovou výzvu vůči žalobci učinit nebylo pochyb (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 As 62/2016 – 34, a další judikatura v tomto rozsudku uvedená). Následné sepsání úřední dokumentace zachycující tento projev vůle žalobce byl v posuzované věci záznamem o jeho předcházejícím odmítavém postoji. Pokud by takový odmítavý postoj zřetelně vyjádřen nebyl, k sepsování dokumentace by ani nebyl důvod.
31. Ad b) žalobce namítal, že nebyl řidičem vozidla. Žalovaný se touto námitkou v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval v bodech 19 – 27. Krajský soud považuje argumentaci žalovaného za přílehu a odpovídající skutkovým okolnostem věci, včetně odkazů na relevantní judikaturu. Předně je nutno uvést, že správní orgán zcela správně provedl výslechy policistů jako svědků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, č. 2208/2011 Sb. NSS) a tyto důkazy hodnotil ve světle dalších zjištěných skutečností. Žalobci přitom bylo v průběhu správního řízení zachováno právo vznášet tvrzení a navrhopvat důkazy. Pokud správní orgány dospěly k závěru, že svědectví policistů jsou dostatečným důkazem o tom, že žalobce z vozidla vystupoval na místě řidiče, a tudíž že žalobce byl řidičem vozidla, krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jednalo se totiž o skutečnost pozorovatelnou pouhým okem, u níž je svědectví policisty zpravidla

dostačujícím důkazem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č.j. 8 As 100/2011 - 70). Správní orgány následně přistoupily k porovnání výpovědí policistů a obrany, kterou prezentoval žalobce ve svých podáních a podrobně se zabývaly jeho tvrzeními a návrhy na provedení dalších důkazů.

32. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, policistu lze obecně považovat za nestranného svědka, pokud se v konkrétním případě neprokáže něco jiného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114). V průběhu řízení nevyvstaly pochybnosti o nestrannosti policistů a žalobce svými tvrzeními, s nimiž se žalovaný podrobně vypořádal, nezpochybnil svědeckými výpověďmi potvrzené zjištění, že žalobce byl řidičem vozidla, neboť toto vozidlo policisté viděli zezadu, viděli jej zastavit a poté z místa řidiče vystoupit osobu, která byla následně ztotožněna jako žalobce. Nelze tedy souhlasit s názorem žalobce, že svědecké výpovědi policistů byly rozporné a pro přijetí skutkového závěru o tom, že žalobce byl řidičem vozidla, nedostačující. V dalších podrobnostech, zejména co do vypořádání jednotlivých tvrzení žalobce (pohyb vozidel, jejich rychlost, směr a viditelnost), jimiž se snažil zjištění o svém postavení coby řidiče vozidla zpochybnit, postačí na odůvodnění ve shora uvedené části, jakož i v bodech 42 - 46 napadeného rozhodnutí odkázat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS); v posuzované věci není nutno žalobci již sdělené podruhé opakovat.
33. Neprovedením důkazu pomocí GPS souřadnic vozidla se zabýval jak správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí na s. 11, tak žalovaný v bodě 43 napadeného rozhodnutí. Rovněž Krajský soud považuje provedení tohoto důkazu za nadbytečné, stejně jako shledal nadbytečným důkaz posudkem z oblasti dopravního inženýrství, jehož zpracování žalobce navrhl k důkazu v řízení před soudem. V posuzované věci se nejednalo o dopravní nehodu, u níž by bylo potřebné podrobné zkoumání otázky, v jakém přesném okamžiku policejní vůz dojel vozidlo žalobce, tj. podrobně analyzovat pohyb těchto vozidel; o to v projednávané věci nešlo. Svědectví policistů je jednotné v tom, že žalobce viděli z vozidla vystupovat na místě řidiče, přičemž takové pozorování bezpochyby mohli učinit ještě před zastavením u vozidla, které žalobce řídil. V úvahách žalovaného o technické přijatelnosti takového pozorování (viz bod 26 napadeného rozhodnutí) nespátňuje krajský soud zjevné diskrepance a jím přijaté závěry jsou zcela logické a akceptovatelné; krajský soud nemohl v tomto ohledu přisvědčit námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (tu ostatně žalobce vznesl pouze v obecné rovině, resp. nepodloženým tvrzením, že dle jeho vlastních pokusů se jednalo o jiné časy), neshledal proto důvod k jejich přehodnocení.
34. Žalobce uvedl, že ze strany žalovaného nebyl respektován rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30, aniž by však toto tvrzení blíže konkretizoval. Krajský soud neshledal, že by napadené rozhodnutí ve vztahu k otázce, zda žalobce byl řidičem vozidla, bylo s tímto rozsudkem a zde shrnutými judikaturními závěry v rozporu. Tuto otázku lze mít zejména na podkladě výpovědí zasahujících policistů za dostatečně prokázanou a žalobce takové zjištění důvodně nezpochybnil. V průběhu řízení nevyvstaly indicie, které by poukazovaly na to, že by zasahující policisté měli na věci osobní zájem, přičemž v rámci poměrně problematické komunikace s žalobcem byli slušní a korektní. Pokud žalobce tvrdil, že řidičem nebyl, toto tvrzení je oslabeno též mj.

změnami výpovědi žalobce, na něž bylo poukázáno již ve správním řízení, jakož i celým postojem žalobce k věci, který je seznatelný např. z videonahrávek; věrohodnost tvrzení žalobce proto soud považuje za problematickou, a proto nebylo na místě přistoupit k aplikaci zásady *in dubio pro reo*.

35. Ad c) žalobce namítl, že nebylo rozhodnuto o jeho námitce podjatosti, což považoval za rozporné s § 14 odst. 3 správního řádu. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, námitku podjatosti Mgr. G., který byl oprávněnou úřední osobou v řízení před správním orgánem prvního stupně, uplatnil žalobce až v průběhu odvolacího řízení, a to za situace, kdy mělo být na dožádání odvolacího orgánu doplněno dokazování správním orgánem prvního stupně (výslech L. Š.). Správní orgán prvního stupně (Mgr. G.) předvolal svědkyni a žalobce, resp. jeho právního zástupce, k provedení tohoto úkonu. Následně však žalobce uplatnil námitku podjatosti ve vztahu k Mgr. G.; obsahem této námítky, resp. dalšího vyjádření k věci, jsou však spíše důvody nesouhlasu se závěry prvostupňového rozhodnutí, resp. argumentace v tomto rozhodnutí uvedené, z čehož žalobce dovozuje podjatost této úřední osoby. Z obsahu správního spisu vyplývá, že výslech svědkyně nebylo možno provést, a proto dokazování doplněno tímto způsobem nebylo. Ve věci rovněž došlo ke změně úřední osoby, a to (jak žalovaný následně vysvětlil v napadeném rozhodnutí) z důvodu ukončení pracovního poměru Mgr. G.
36. Bylo pochybením žalovaného, že na námitku podjatosti úřední osoby reagoval až ve vyjádření k žalobě. Jakkoli i s ohledem na průběh odvolacího řízení (výslech svědkyně nakonec proveden nebyl) nebylo nutné vydávat o námitce podjatosti samostatné usnesení ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu, neboť tato námitka byla vznesena až v průběhu řízení o odvolání, žalovaný se s ní měl v napadeném rozhodnutí materiálně vypořádat, jakožto s námitkou odvolací (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 2 As 134/2011 – 200). Zároveň se soud neztotožňuje s názorem žalovaného, že by mohla být absence vypořádání této námítky zhojena skutečností, že pověřená úřední osoba, vůči níž byla námitka podjatosti vznesena, již tuto funkci z důvodu ukončení pracovního poměru nevykonává. Případná podjatost úřední osoby totiž není relevantní pouze ve vztahu k budoucímu postupu ve správním řízení (vyloučení této osoby z projednávání věci, pověření jiné osoby), ale též z důvodu pochybností o validitě úkonů, které již byly ve správním řízení touto osobou provedeny či vykonány. Pochybnosti o podjatosti úřední osoby by totiž mohly odůvodňovat opakování již provedených úkonů osobou, o jejíž podjatosti pochybnosti nejsou, aby byla zachována zásada nestrannosti správního rozhodování.
37. Krajský soud se proto zabýval tím, zda chybějící vypořádání námítky podjatosti oprávněné úřední osoby, která vydala prvostupňové rozhodnutí, je vadou způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí, přičemž z následujících důvodů dospěl k závěru, že tomu tak není. Předně platí, že úřední osobu je nutno považovat za podjatou tehdy, existuje-li důvodný předpoklad, že tato osoba má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti (§ 14 odst. 1 správního řádu). Z námítky podjatosti, kterou žalobce uplatnil až několik měsíců po vydání prvostupňového rozhodnutí, není zřejmé, že by byl naplněn některý z uvedených zákonných předpokladů pro to, aby byla původně pověřená úřední osoba shledána podjatou. Podstatou argumentace, jíž žalobce námitku podjatosti

odůvodnil, je fakticky nesouhlas s tím, jakým způsobem správní orgán prvního stupně v jeho věci rozhodl, přičemž tvrzenou podjatost odvozoval zejména ze způsobu, jakým byly hodnoceny jednotlivé skutkové okolnosti věci; to pochybnosti o podjatosti úřední osoby nezakládá.

38. Poukazoval-li žalobce na to, že úřední osoba dle jeho názoru při výsledku „napovídala“ vyslýchaným policistům, nutno uvést, že žalobce byl i se svým právním zástupcem těmto výsledkům přítomen, žádné námitky do protokolu však nevznsl. Pokud tak učinil až několik měsíců po vydání prvostupňového rozhodnutí, není na místě k takové námitce přihlížet (srov. § 14 odst. 3 správního řádu). Z uvedených důvodů soud vyhodnotil pochybení žalovaného tak, že zákonnost napadeného rozhodnutí neovlivnilo a proto se nejednalo o důvod, pro nějž by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno.
39. Ad d) žalobce poukazoval na domnělá pochybení při hodnocení důkazů ze strany správních orgánů. Nutno uvést, že při hodnocení důkazů ve správním řízení se správní orgán řídí zásadou volného hodnocení důkazů, podle které, *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci* (§ 50 odst. 4 správního řádu). Krajský soud neshledal, že by se žalovaný při hodnocení důkazů v této věci dopustil pochybení, které by způsobovalo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce soudu nabídl svoji verzi hodnocení shromážděných důkazů, jeho argumenty však hodnocení správního orgánu, resp. jeho závěry, důvodně nezpochybňují.
40. Údaji o času výjezdu a času orientační dechové zkoušky (viz úřední záznam ze dne 21. 10. 2017) ve vztahu k průběhu řešení přestupku na místě samém se správní orgán prvního stupně zabýval na s. 11 – 12 svého rozhodnutí, žalovaný pak tuto argumentaci doplnil v bodě 46 napadeného rozhodnutí. Vysvětlení žalovaného, že se jednalo o údaje orientační, jakož i důvody tohoto vysvětlení lze akceptovat. Pokud tedy žalobce v žalobě podrobně předestřel vlastní scénář průběhu událostí od výjezdu policejního vozidla až do provedení kontroly žalobce s cílem zpochybnit věrohodnost svědeckých výpovědí policistů, soud se s takovým výkladem neztotožňuje. Jak již bylo zmíněno, podstata přestupků žalobce, jež mu jsou vytýkány, není založena na nutnosti provedené podrobné časové analýzy děje od okamžiku, kdy policisté spatřili vozidlo, které nebylo řádně osvětleno, až do okamžiku fyzické kontroly žalobce. Žalobce vytrhává jednotlivé formulace z odůvodnění napadeného rozhodnutí z kontextu; tento způsob obrany je však lichý.
41. V reakci na další argumentaci žalobce, zahrnuté pod bodem 5) žaloby, soud obecně uvádí, že neshledal hodnocení jednotlivých důkazů ze strany správního orgánu nepřiměřeným. Pokud žalovaný uvedl, že žádný z policistů obviněného osobně neznal, avšak žalobce tvrdí, že musí být policistům znám z úředního jednání (doručování písemností, podání vysvětlení na služebně), toto tvrzení ještě důvodně nezpochybňuje hodnocení svědeckých výpovědí policistů jakožto stěžejních důkazů v této věci. Snažil-li se žalobce poukázat na účelové hodnocení záběrů z videa, resp. fotografií (žalobce) místa, kde policisté se svým vozidlem stáli, a z místa kontroly žalobce (jeho manželky) u vozidla, závěry správních orgánů, že policisté ve vozidle nejprve zaznamenali vozidlo bez rozsvícených světel, za tímto vozidlem vyjeli a poté z tohoto vozidla viděli z místa řidiče vystupovat žalobce, korespondují s obsahem správního spisu a s provedeným dokazováním. Žádná z fotografií předložených žalobcem nezpochybňuje, že by policisté z kontrolního stanoviště mohli

zaznamenat přijíždějící nesvítící automobil, resp. že by pro hustou mlhu mohli pouhým zrakem (po přiblížení se ke kontrolovanému vozidlu) následně rozpoznat, která z posléze kontrolovaných osob vystupuje ze zaparkovaného vozidla na místě řidiče.

42. Pokud žalobce označil za lživé úvahy žalovaného, které byly učiněny v návaznosti na průběh videozáznamu z kontroly žalobce s tím, že policejní auto bylo od parkoviště COOP „krásně vidět“, poněkud tímto tvrzením nabourává vlastní snahu o to, aby soud přesvědčil o existenci natolik husté mlhy v době kontroly, jež měla bránit rozpoznání osob a předmětů. Již výše se pak soud vyjádřil k tomu, zda byly splněny podmínky pro to, aby se žalobce podrobil orientačnímu vyšetření na přítomnost alkoholu v dechu. V tomto případě bylo důvodné podezření, že žalobce pod vlivem alkoholu řídil motorové vozidlo, založeno na tom, že orientační dechová zkouška testerem Dräger 7510, jíž se žalobce předtím podrobil, vyšla pozitivní. Žalobce nebyl k orientačnímu vyšetření vyzván jako chodec, nýbrž jako řidič.
43. Co se týká výsledku dalších svědků (místního faráře, manželky žalobce) či provedení dalších důkazních návrhů (vyjádření meteorologa), žalovaný uvedl dostatečné důvody, pro které k doplnění dokazování nebylo přistoupeno. Jakkoli v rámci odvolacího řízení mělo dojít ještě k výsledku manželky žalobce, leč tento důkaz nemohl být ze zdravotních důvodů tohoto svědka proveden, s ohledem na všechny ostatní okolnosti případu nelze přisvědčit názoru žalobce, že by neprovedení tohoto důkazu (tj. rodinného příslušníka žalobce) vedlo k závěru, že skutkový stav věci nebyl dostatečně zjištěn; k tomu postačoval soubor ostatních důkazů (výslech policistů, dokumentace z průběhu kontroly).
44. Nepřiměřenost hodnocení provedených důkazů nelze spatřovat ani v tom, že žalovaný hodnotil jízdu vozidla v mlze a mrholení bez rozsvícených světel jako společensky škodlivou. Již výše bylo uzavřeno, že viditelnost byla dostatečně dobrá natolik, aby policejní hlídka rozpoznala jízdu vozidla bez rozsvícených světel, a aby (po přiblížení policejního vozidla k tomuto vozidlu) rozpoznala, která (následně ztotožněná) osoba vystupuje z místa řidiče tohoto vozidla. Tvrzení, že vozidlo je vybaveno funkcí automatického svícení (resp. že tato funkce byla na vozidla aktivována), žalobce ničím neprokázal.
45. Ad e) žalobce poukazoval na podjatost referenta Mgr. V. G., oprávněné úřední osoby žalovaného, resp. jeho nevhodné chování, na což usuzuje z jednotlivých vybraných formulací odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce některé formulace či tvrzení vnímal jako urážející či zavádějící, tímto způsobem odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celek nevyznívá, jakkoli snad mohl být v některých ohledech zvolen strážlivější styl argumentace. Pokud žalovaný odvolání žalobce nevyhověl a jeho argumentaci nepřisvědčil, ještě to neznamená, že by byla oprávněná úřední osoba podjatá. Žalobce ostatně ani netvrdil, že by existoval důvodný předpoklad, že tato osoba má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti (§ 14 odst. 1 správního řádu). Poukazoval-li žalobce na své nízké příjmy, činil tak pouze v rámci žalobního bodu poukazujícího na podjatost oprávněné úřední osoby žalovaného, vyjádření žalovaného však soud ani v tomto ohledu neshledal takového charakteru, jež by o nepodjatosti oprávněné úřední osoby vzbuzoval pochybnosti.

VI. Závěr a náklady řízení

46. Soud neshledal ze všech shora uvedených důvodů žalobní námitky důvodnými, resp. neshledal, že by zjištěné pochybení spočívající v nevypořádání námitky podjatosti oprávněné úřední osoby odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu možného vlivu na jeho zákonnost. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
47. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).
48. Krajský soud nakonec považuje za vhodné poskytnout účastníkům řízení vysvětlení týkající se změny v obsazení soudu a z toho plynoucí skutečnosti, že ve věci nerozhodovala samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D., jak byli účastníci řízení poučeni v průběhu soudního řízení, nýbrž samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph. D. Změnou rozvrhu práce Krajského soudu v Brně č. 8 na rok 2021, která je dostupná též na www.justice.cz, totiž došlo s účinností od 1. 9. 2021 k zařazení naposled jmenované soudkyně do soudního oddělení 34 A, do něhož je zařazena též samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D. Tato samosoudkyně je však t. č. dlouhodobě nepřítomná, a proto v této věci, která přišla na pořad jednání, rozhodovat nemohla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 31. ledna 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

K. M.